

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121209893
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121209893.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu: S. L. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX Y., právne zastúpený: Advokátska kancelária BABIN, PETKO & partners, s. r. o., so sídlom Hlavná 2885/29, 080 01 Prešov, IČO: 47 253 177 proti žalovanému: Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXXXX/XX D., XXX XX Y., právne zastúpený: JUDr. Ľuba Berezňaninová, Dip. Mgmt., advokátka so sídlom Hlavná 45, 080 01 Prešov, o vypratanie priestorov a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16C/91/2021-304 zo dňa 11.02.2025 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal vypratania priestorov a vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom o návrhu rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný vypratať neoprávnene užívanú časť priestorov o výmere 38,81 m² nachádzajúcich sa v suteréne bytového domu K. č. XX, XX so súpisným číslom XXXX, zapísané na LV č. XXXX, nachádzajúcom sa na pozemku parc. č. XX/X, okres Y., obec Y., k. ú. T., do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie spočívajúce v hodnote bežného nájomného za obdobie posledných dvoch rokov vo výške 30 eur za 1 mesiac, t. j. spolu vo výške 720 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom bytovej jednotky č. XX, ktorá sa nachádza v bytovom dome so súp. č. XXXX, v k. ú. T. a zároveň je vlastníkom podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu v rozsahu XX/XXXX. Žalovaný je výlučným vlastníkom stavby so súp. č. XXXXX - kotolne. Žalovaný nadobudol predmetnú nehnuteľnosť na základe kúpnej zmluvy v roku XXXX, pričom predmetom kúpnej zmluvy boli priestory bývalej kotolne v budove so súp. č. XXXXX. V minulosti pri užívaní kotolne na vykurovanie bytových domov bola časť suterénu, ktorá sa nachádza v bytovom dome K., súp. č. XXXX, využívaná ako sklad uhlia. Po vykonaní plynofikácie uhliareň stratila význam a následne ju využíval nájomca, ktorý mal nájomnú zmluvu na využívanie kotolne, ako aj tejto bývalej uhliarne. Predmetný priestor bývalej uhliarne v súčasne využíva žalovaný, hoci je vlastníkom len bývalej kotolne. Z odborného vyjadrenia podaného v spise, ako aj znaleckého posudku bolo ustálené, že výmera spornej uhliarne je 38,81 m² a tieto priestory nie sú vedené ako nebytové priestory, jedná sa o spoločné časti bytového domu.

3. Následne súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca ako vlastník, resp. spoluvlastník bytovej jednotky, nachádzajúcej sa v tomto bytovom dome a zároveň aj podielový spoluvlastník k spoločným priestorom,

má aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o vypratanie predmetného priestoru. Jedná sa o spoločný priestor predmetného bytového domu, ako to vyplýva konzistentne z predloženého odborného vyjadrenia, ako aj znaleckého posudku. Z týchto dôvodov súd vyhovel žalobe v časti vypratania predmetného priestoru, ktorého výmer bol ustálený na výmeru 38,81 m² ako tzv. bývalá uhoľňa predmetného bytového domu.

4. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nerozporoval výšku tohto bezdôvodného obohatenia, preto súd žalobe v tejto časti vyhovel tak, že výška predmetného bezdôvodného obohatenia je totožná s hodnotou bežného nájomného za 24 mesiacov, čo pri sume 30 eur za jeden mesiac činí 720 eur. Uviedol, že následné prípadné finančné vyrovnanie sa žalobcu s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi bytových jednotiek je už nad rámec prejednávanej veci.

5. Súd prvej inštancie predmetným záverom dospel na základe právneho posúdenia v zmysle článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 3, § 123, 124, § 126, § 132, § 133, § 139, § 451, § 513 Občianskeho zákonníka, ako aj § 2, § 4, § 9 z. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov, ako aj § 70 ods. 1 z. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností.

6. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný bez právneho dôvodu užíva spoločné priestory bytového domu, pričom nie je ich vlastníkom a nemá iný titul na užívaní týchto priestorov. To, že predmetný priestor bol v minulosti prenajatý inému subjektu, nič nemení na tomto závere.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na zásahu úspechu tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného s poukazom na dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

9. Namietol právny záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, a to len s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 5Co/29/2018 s tým, že nejedná sa o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a takéto rozhodnutie nepostačuje na odôvodnenie zásadnej právnej otázky, a to posúdenia namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Namietol rovnako skutočnosť, že sa nepokúsil mimosúdne vyporiadať vec, no vzhľadom k postojú správcu bytového domu, takýto postup nebol možný. Poukázal na ust. § 1 písm. a) z. č. 116/1990 Zb., v zmysle ktorého nebytovými priestormi nie sú príslušenstvo bytu a ani spoločné priestory domu, čo značí, že žalovanému nemohol vzniknúť ani nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného. Odôvodnenie priznania bezdôvodného obohatenia je právne neudržateľné, nakoľko súd len skonštatoval, že žalovaný nenamietal výšku. Pokiaľ však žalovaný namietal právny základ tohto nároku, a to tým, že namietal aktívnu vecnú legitímáciu, namietal aj súvisiace otázky. Už súd prvej inštancie zistil, že žalobca je len podielovým spoluvlastníkom jedného z bytov v tomto bytovom dome a následne sporný priestor vyhodnotil ako spoločný priestor, potom je výlučné, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo a je úplne vylúčené, aby súd jeho zaplatenie priznal výlučne žalobcovi. V takomto prípade ide o rozhodnutie, ktoré je nezákonné a nemá oporu v platnej legislatíve a ani v zistenom skutkovom a právnom stave. Ak súd posúdil tento priestor ako spoločný priestor bytového domu, ktorý nemôže byť predmetom nájmu, tak potom bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo a ak by aj vzniklo, platilo by všetkým spoluvlastníkom predmetného spoločného priestoru, čo má vplyv na otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo však súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Rovnako tak je nesprávny záver, že sporný priestor je spoločným priestorom, nakoľko posudok, na ktorý poukazoval súd prvej inštancie je nepreskúmateľný a neúčelný na rozhodnutie o tejto veci. V tejto súvislosti je nutné poukázať na § 121 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého súčasťou veci je všetko, čo podľa jej povahy patrí k veci a nemôže byť oddelené bez toho, aby sa tým vec neznehodnotila. Z uvedeného dôvodu vyplýva, že uhoľňa je súčasťou kotolne tak, ako to uviedol znalec Q.. Žalovaný namietol, že odôvodnenie rozsudku nespĺňa náležitosti vyžadované § 220 ods. 2 CSP, pričom sa nezaoberala tými argumentami, ktoré predložil žalovaný, ale len argumentami žalobcu a zároveň sa nezaoberala skutočnosťou, že ak sa jedná o spoločný priestor, potom nemožno priznať právo na vydanie bezdôvodného obohatenia výlučne žalobcovi, nakoľko sú tam ďalší vlastníci bytov v tomto bytovom dome.

10. Žalovaný tiež namietol skutočnosť, že výrok I. napadnutého rozsudku je nevykonateľný, nakoľko priestor, ktorý sa má vypratať je len všeobecne označený a z takéhoto vymedzenia nie je zrejmé, o aký konkrétny priestor sa jedná. Bez špecifikácie tohto priestoru je jeho vykonanie nerealizovateľné.

11. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že považuje odvolanie za účelové a bezdôvodné a stotožňuje sa s rozsudkom súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že právne vzťahy z minulosti nemôžu konštituovať nové dôvody, resp. zmeniť povahu spoločných častí a zariadení bytového domu a na tom nemôže zmeniť nič ani tvrdenie znalca z roku 2012, ktorý tieto priestory nesprávne označil za nebytové. Stotožnil sa so závermi znaleckých posudkov v spise s tým, že priestory sú riadne definované obvodovými múrmi bytového domu a odvolacie námietky žalovaného sú účelové. Poukázal na skutočnosť, že žalobca ani netvrdil, že mu bezdôvodné obohatenie patrí ako celok a uplatňoval si toto len vo výške, ktorú považoval za primeranú v rámci svojho spoluvlastníckeho podielu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

13. Žalovaný vo svojom podaní doručenom súdu dňa XX.XX.XXXX uviedol, že žalobca nie je oprávnený v rámci mimosúdnej dohody rozhodovať za všetkých vlastníkov bytov v bytovom dome, pričom dokazovanie vo vzťahu k vyriešeniu otázky či sa jedná o nebytový priestor alebo spoločný priestor je nedostatočné a nepreskúmateľné. Trval na námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní s tým, že pokiaľ neuznával nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno uviesť, že sa stotožnil a nenamietal výšku tejto sumy.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

15. V danom prípade z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu nevyplýva, že tento sa zhostil povinnosti zrozumiteľne a vyčerpávajúcym spôsobom vysvetliť a zdôvodniť svoje rozhodnutie.

16. Vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku žalovaný v odvolaní namieta to, že takýto rozsudok nie je vykonateľný. Odvolací súd po oboznámení sa s výrokom I. dospel k rovnakému záveru, pričom z uvedeného výroku nie je zrejmé, ktorá časť priestorov nachádzajúcich sa v suteréne bytového domu má byť žalovaným vyprataná. Špecifikácia týchto priestorov tak, že sa jedná o neoprávnené užívanie častí priestorov o výmere 38,81 m², nie je dostatočne určitá a špecifická pre prípadný výkon rozhodnutia. V tejto súvislosti možno poukázať na povinnosť súdu špecifikovať výrok rozsudku tak, aby bola jasne a nezameniteľne definovaná tá časť priestorov, ktorá má byť vyprataná. Napriek skutočnosti, že v spise sa nachádzajú aj listinné dôkazy, pomocou ktorých možno nezameniteľne definovať tento priestor, súd prvej inštancie takto nepostupoval.

17. Aj s poukazom na nižšie uvedené závery najvyšších súdnych autorít, ktorých použitie je prípustné aj za režimu Civilného sporového poriadku je nutné, aby výrok rozsudku, ktorým je povinná osoba zaviazaná vypratať určitú časť priestorov, musí byť jasný, nezameniteľný a určitý.

18. Súd prvej inštancie preto považoval za dôvodnú rovnako tak odvolaciu námietku žalovaného, ktorá sa týka nevykonateľnosti prípadného výkonu rozhodnutia vo výroku I., nakoľko z tohto výroku nie je zrejmé označná časť priestorov o výmere 38,81 m², ktorá by mala byť vydaná.

19. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 192/2015 vyslovil: „Každý návrh je nevyhnutné v okolnostiach danej veci posudzovať ako celok, pretože žalobný nárok netvorí len obsah petitu (to, čo je žiadané), ale i jeho skutkové odôvodnenie. Nepochybne presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné, a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním návrhu na začatie konania a motívy, dosiahnutie ktorých navrhovateľ vyjadril a zdôvodnil aj v odôvodnení svojho návrhu. Požiadavku, aby z návrhu na

začatie konania bolo zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha, nemožno však vykladať reštriktívne tak, že by navrhovateľ bol povinný urobiť presný návrh znenia výroku rozsudku súdu, pretože v § 79 ods. 1 druhej vete OSP sa navrhovateľovi neukladá formulovať návrh (výrok) rozsudku, ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania ako takého dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha (navrhovateľ totiž nemusí byť zakaždým zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pozn.). Pretože iba súd, ktorý pozná právo, rozhoduje o tom, ako bude výrok jeho rozhodnutia formulovaný, aby bol aj materiálne vykonateľný, takže návrhom navrhovateľa na znenie tohto výroku nie je viazaný, avšak pri formulácii výroku rozhodnutia súd dbá na to, aby z obsahového hľadiska celého návrhu vyjadroval to, čoho sa navrhovateľ návrhom na začatie konania domáhal.

20. Z IV, s. 755: Vec, ktorá má byť vydaná, musí byť už v žalobe a potom aj v rozsudku označená jasne a určite tak, aby nemohlo dôjsť k jej zámene za inú vec.

21. Najvyšší súd SR, sp. zn. 5 Cdo 254/2009: Požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP, aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznemá, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva, alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal.

22. Predmetné závery sú použiteľné aj na režim Civilného sporového konania.

23. Pokiaľ sa týka priznanej výšky bezdôvodného obohatenia, k uvedenému odvolací súd uvádza, že je nutné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti je nepreskúmateľné. Odôvodnenie tohto nároku sa nachádza v bode 62 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom nemožno sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nerozporoval výšku tohto bezdôvodného obohatenia. Nepochybne platí zásada, že pokiaľ strana sporu rozporuje základ určitého nároku, zároveň namieta aj jeho výšku. Súd prvej inštancie sa k tejto skutočnosti nijakým spôsobom nevyjadril, čím zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou. Zároveň je nutné uviesť, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie nevyplýva záver, či sa jedná o nárok, ktorý si uplatňoval žalobca len vo vzťahu z práv, ktoré mu vyplývajú z jeho spoluvlastníckeho podielu, pričom takto túto skutočnosť definoval aj žalobca vo svojom vyjadrení v odvolacom konaní alebo sa jedná o nárok všetkých vlastníkov bytov v predmetnom bytovom dome. Tento záver evokuje druhá časť odôvodnenia, podľa ktorej by sa mal žalobca s ostatnými spoluvlastníkmi bytových jednotiek vypoariadať. Už samotná táto skutočnosť spôsobuje nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia, nakoľko z uvedeného nie je zrejmé, či súd posudzoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúci z výšky jeho spoluvlastníckeho podielu k spoločným častiam bytového domu, alebo by sa malo jednáť o celkový nárok všetkých vlastníkov bytov v tomto bytovom dome. V tejto súvislosti poukaz súdu prvej inštancie na § 513 Občianskeho zákonníka je nenáležitý, nakoľko tento upravuje iný spôsob právnych vzťahov, a to vtedy pokiaľ je dlžník zaviazaný na rovnaké plnenie niekoľkým veriteľom. V tomto prípade o takýto spor nešlo.

24. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia nepochybne je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces. Aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR vyplýva, že súdne rozhodnutie vyžaduje, aby obsahovalo odpoveď na námietky vznášané stranami sporu, pričom práve dostatočné dôvody musia byť uvedené ku skutočnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie.

25. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces. V tomto konaní sa súd prvej inštancie nezaoberal otázkou vykonateľnosti výroku I. rozsudku a vo vzťahu k výroku II. je tento nepreskúmateľný.

27. Pokiaľ sa týka ostatných námietok žalovaného, a to ohľadom charakteru predmetných priestorov, tu na základe doposiaľ vykonaného dokazovania možno prisvedčiť správnosti záverov súdu prvej inštancie uvedených v bode 44 odôvodnenia, podľa ktorých sa jedná o spoločné priestory predmetného bytového domu a skutočnosť, že v minulosti boli užívané ako uhoľňa, nemôže obstať pri posúdení predmetného priestoru ako súčasť kotolne. Pokiaľ po vykonanej plynifikácii tieto priestory sa neužívajú na skladovanie uhlia, nemožno dospieť k záveru, že ak tomu tak bolo v minulosti, naďalej tvoria príslušenstvo kotolne. Žalovaný na základe kúpnej zmluvy sa stal vlastníkom kotolne, ktorá je jednoznačne a nezameniteľne definovaná v kúpnej zmluve, ktorej súčasťou nie sú priestory bývalej uhoľne. V konaní o vypratanie nehnuteľnosti je rozhodujúce preukázanie vlastníckeho práva k predmetu sporu a pokiaľ žalovaný nepreukáže vlastnícke právo k uvedenému predmetu sporu, resp. iné oprávnenie užívať takúto nehnuteľnosť, nemôže byť v konaní úspešný. Túto okolnosť súd prvej inštancie posúdil správne.

28. Vo vzťahu k námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu odvolací súd uvádza, že v tejto otázke súd prvej inštancie správne postupoval, keď ustálil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na vypratanie týchto priestorov. Pri vypratání nehnuteľnosti má aktívnu vecnú legitímáciu ktorýkoľvek z podielových spoluvlastníkov a nie je nutné, aby pre úspech v takomto konaní bola nutná účasť všetkých podielových spoluvlastníkov. V tomto prípade nedošlo k pochybeniu vo vzťahu k právnomu posúdeniu zo strany prvoinštančného súdu. Tento záver vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 2Cdo 80/2002 z 01.01.2002. Otázkou legitímácie podielového spoluvlastníka pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa zaoberal okrem iného aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 20Co 10/2015 z 30.03.2016. Z tohto vyplýva záver, že nárok podielového spoluvlastníka na vydanie bezdôvodného obohatenia je nárokom samostatným, a to vo výške určenej spoluvlastníckym podielom.

29. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať, vyporiadať sa s v tomto rozhodnutí vytýkanými nedostatkami a následne vo veci znova rozhodnúť, rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

30. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).